

عنوان مقاله:

مالکیت زمانی (تایم شرینگ) در حقوق ایران و انگلیس

محل انتشار:

فصلنامه جامعه شناسی سیاسی ایران، دوره 5، شماره 6 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فرزاد کریمی خنجری - کارشناسی ارشد حقوق خصوصی دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه شیراز

سید سعید صفوی - عضو هیات علمی گروه حقوق دانشگاه پیام نور زنجان

محمد انگالی - گروه حقوق، دانشگاه علمی کاربردی نیروی انتظامی بوشهر

سیما غلامی - کارشناسی حقوق، دانشگاه پیام نور استان بوشهر، واحد برازجان

خلاصه مقاله:

مالکیت زمانی یکی از تاسیسات حقوقی جدید می باشد که سده اخیر نیز وارد حقوق ایران شده است. گرچه این نوع از مالکیت به نوعی در فقه از زمان های قدیم در قالب عقد مشاعی وجود داشت ولی تفاوت هایی با تایم شرینگ امروزی که در حقوق انگلیس تجلی یافته است، وجود دارد. در حقوق انگلیس مالکیت زمانی یا تایم شرینگ به دو شیوه مشاعی و مشترک وارد قانون این کشور شده است که در زمینه مشاعی بودن دارای ماهیت نسبی یکسان با حقوق ایران می باشد. با در نظر داشتن این نهاد حقوقی در دو کشور یاده شده، سعی داریم به صورت تحلیلی - توصیفی به بررسی این موضوع در حقوق ایران و انگلیس و مشخص کردن نکات مشابه و اختلاف آن در حقوق دو کشور بپردازیم. نتایج تحقیق نشان می دهد که درحقوق انگلیس مالکیت در تایم شرینگ به صورت تام و مطلق می باشد، در حالی که در ایران به صورت مشاعی مالکیت ایجاد می شود.

کلمات کلیدی:

مالکیت زمانی (تایم شرینگ)، ایران، انگلیس، مالکیت مشاعی، مالکیت مشترک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1522055>

